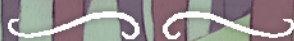

KLÁRA SMOLÍKOVÁ

Ilustrace ESTER KUCHYNKOVÁ

Začarováný HVOZD

PŘÍBĚH DĚTÍ
Z KONČINY

bambook

Klára Smolíková

Začarováný Hvozd

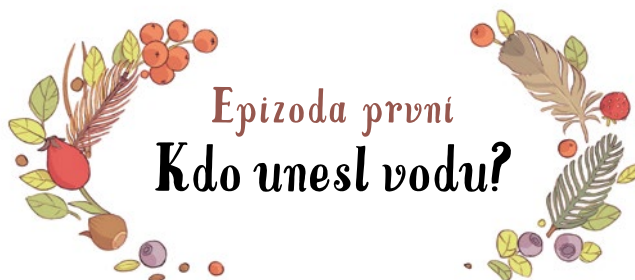
Ilustrace
Ester Kuchynková

Text © Klára Smolíková, 2019, 2024

Illustrations © Ester Kuchynková, 2019, 2024

ISBN 978-80-271-5600-9

Epizoda první **Kdo unesl vodu?**

Síla jména

Týdny nepršelo. Pole šustila seschlými stébly a zvedala se z nich oblaka prachu. Pocestný marně hledal potůček, kde by mohl uhasit žízeň. Jenže do Končiny hned tak někdo nezabloudil. Za ní už byl jen Hvozď. Černý les plný duchů.

„A já bych tam klidně šla,“ prohlásila drobná dívka a sukovitým klackem ukázala směrem k lesu.

„V noci?“ popíchnul ji otázkou kamarád. Stejně špinavý a otrhaný.

„I v noci,“ bez rozmyšlení přikývla. „Jmenuju se Luna, na čele mám měsíční znamení. Tma mi neublíží.“

„Je to jen jméno, Luno,“ postavil se kluk ve vyschlém korytě a oprášil si kalhoty. Visely na něm z posledních sil.

„Jen jméno?“ taky se zvedla z oblého kamene, který ohladil říční proud. Když voda zmizela, balvan zešedl a zestárnul. „Jméno je příběhem, do kterého se narodíš.“

„Ty jsi zase chytrá,“ vyplázl na ni jazyk. „Sama víš, že mně nikdo jméno nevybíral. Prostě mi ho dali, když mě našli, aby na mě mohli líp volat. Kdo by se chtěl jmenovat Bolech? Vypustíš jedno písmeno a máš Blech.“

Pokrčila rameny a znovu se zadívala k lesu. Měla své jméno ráda, přestože netušila, proč ji tak rodiče pojmenovali. Žádná dívka ve vesnici se nejmenovala Luna.

„Téhle říčce se říká Černá,“ vyrušil ji kamarád, „přitom v ní neteče černá voda.“

„Neteče v ní žádná voda.“ Dívka se vpíjela pohledem do vzdálených stromů. Nesesychaly. I na dálku bylo patrné, jak s každým výdechem vypouštějí do vzduchu vláhu. „Protože vodu drží v zajetí temný Hvozd a my ji musíme osvobodit.“

Zapovězená studna

Vstali časně. Nevěděli, jak dlouhou mají před sebou cestu. V temném lese nikdy nebyli. Každé děcko z vesnice vyslechlo bezpočet příběhů o lidech, kteří si chtěli přes začarovaný Hvozd zkrátit cestu, nasbírat tam klestí nebo houby. Všechny končily špatně.

Potichu vytahovali ze studny vědro s kalnou vodou. Nechtěli se prozradit.

„Cvrlik cvrlik,“ dolehlo ke kamarádům z oblohy. Dvojice se právě chystala přelít vodu do nádoby vyrobené z tykve. Ptačí švitoření nepřestávalo.

Luna zvedla hlavu. Na dřevěné stříšce nad studnou se usadili vrabci. Uvědomila si, že žádné ptáky už dlouho v okolí vesnice nezahlédla.

„Mají žízeň,“ zašeptal Bolech a bez většího přemýšlení obsah vědra nalil do kamenného koryta. Ptáci se vmžiku snesli níž. Nejprve hltavě nabírali vodu do zobáčků, pak se začali koupat. Potápěli se a šťastně mávali křídly. Když odlétli, ke korytu se obezřetně přišla napít opelichaná kočka.

„Co to děláte, holoto nevděčná!“ proříznul tiché ráno hrubý hlas. „Copak jste zapomněli, že voda je tu jen pro lidi?“

Dárek pro lesní duchy

Pelášili pryč a ani se neotáčeli. Věděli, kdo je u studny načapal. Hroznata. Všechny děti se zlostného starce bály a dospělí se před ním měli na pozoru.

„Dlouhé plánování je k ničemu,“ snažila se Luna popadnout dech. „Prostě do lesa nakráčíme a vyklopíme, co chceme.“

„A obávaní lesní duchové nám vyhoví a ještě se omluví za způsobené potíže,“ kousavě doplnil Bolech.

„Máš pravdu,“ nakrčila čelo. „Musíme je nějak přesvědčit. Co jim přinést dárek?“

„A co jim chceš dát, když sami nic nemáme?“

„No, to nemáme. Tak jim něco slíbíme. Stejně nevíme, co by duchům udělalo radost.“

Vydali se směrem k Hvozdu. Slunce stálo ještě nízko, přesto jim na obličejích vyskakovaly krůpěje potu. Jak si tváře otírali špinavýma rukama, brzy vypadali jako dva umolousaní čerti. Do lesa nevedla žádná cesta. Drželi se tedy vyschlé říčky Černá, která z Hvozdu vytékala. Nejprve šli podél ní. Když se břeh změnil v neproniknutelnou houštinu pichlavých keřů, pokračovali po dně koryta. Tmavá hradba stromů se zdála být pořád stejně daleko a oba poutníci propadali beznaději, že se do večera k lesu nedostanou. Zakopávali o kameny, bořili se do písku, trápila je žízeň.

Teprve když se slunce klonilo k západu, vstoupili do dlouhých chladných stínů vzrostlých stromů. A zaslechli tichý pláč. Obezřetně postupovali hlouběji do lesa. Vzlyky, doprovázené škytáním a funěním, sílily. Země se lehce chvěla. Luna a Bolech se chytili za ruce. V pološeru málem

přehlédli, že cesta končí. Vyschlé říční koryto bylo přehrazeno větvemi, kameny a mechovými drny.

Na vrcholu hráze, zády k nim seděl lesní duch a otrásala se mu ramena.

Zrcadlo vody

Duch barvy mechu přetékal do všech stran. Obrovské oblé tělo plné záhybů se s každým nádechem nafukovalo a s každým bolestivým vzlyknutím zase smršťovalo. Kamarádi na sebe beze slova kývli a začali na hráz šplhat. Po kluzkém povrchu se smekali, přesto se snažili na sebe neupozornit. Po vedlo se. Když se vyškrábali nahoru, duch zíral do černé vody pod sebou. Na nebi se rozestoupily mraky a mezi nimi se objevil kulatý měsíc. Zvědavě se podíval mezi stromy, co se v černém Hvozdu děje.

„Moc se na mě necul.“ Duch plačtivě oslovil bílý kotouč plovoucí po vodě. „Už mě nebaví na tebe mluvit. Stejně mi nikdy neodpovíš.“

„Proč bych neodpověděla?“ řekla Luna.

Duch vytřeštěně zíral na odraz měsíce, pak zvrátil hlavu a podíval se na nebe. Nakonec si uvědomil, že hlas vyšel odjinud.

„Kdo jsi?“ vybafnul na ni. „Vypadáš jako skřetice.“

„Luna. Mám jméno po měsíci,“ řekla, „proto jsem za něj promluvila. A tohle je můj kamarád Bolech. Nejsme skřeti, ale lidi. Přišli jsme, abychom zjistili, co se stalo s vodou.“

„Vodu tady držím, abych si mohl v noci povídat s měsícem. Chci, aby mi dal jméno.“

„Ale vždyť ti neodpovídá,“ řekl Bolech.

„To je ta potíž.“ Duch se znovu rozeštkal. Luna ho chlácholivě pohladila po paži.

„Tak tě pojmenujeme my,“ navrhl chlapec. „Jak by se ti líbilo jméno Lesoň?“

Lesoň se usmál: „Líbilo. Moc.“ Pak se zase zaškaredil. „Ale vodu nepustím. Lidé jsou hamižní a zlí.“

Z kapradí se vynořila opelichaná kočka. Otřela se Lesoňovi o bok, jemně zamňoukala a něco duchovi pošeptala. Pak mu na ramena dosedlo hejno vrabců a také mu cosi štěbetali do uší.

